

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2017. május 21.
(vasárnap este)**

Horváth Géza

„TOVÁBBTANULÁS”

Énekek: Csillag, csillag... 679, 690, 677

Alapige: ApCsel 10,1-7, 33

Élt Cézareában egy Kornéliusz nevű férfi, az úgynevezett itáliai csapat századosa. Egész házanépével együtt kegyes és istenfélő ember volt, aki alamizsnát osztogatott a népnek, és szüntelenül könyörgött Istenhez. Ő egyik délután három óra tájban látomásban tisztán látta, hogy az Isten angyala bemegy hozzá, és megszólítja: „Kornéliusz!” Ő pedig rátekintett, és megrémülve kérdezte: „Mi az, Uram?” Erre az angyal ezt mondta neki: „Imádságaid és alamizsnáid emlékeztetőül feljutottak az Isten elé. Most azért küldj embereket Joppéba, és hívasd magadhoz azt a Simont, akit Péternek is hívnak. Ő egy Simon nevű tímár vendége, akinek a háza a tengerparton van.”

Miután az angyal, aki vele beszélt, eltűnt, előhívott két szolgát, és egy istenfélő katonát azok közül, akik állandóan mellette voltak. ...

Nyomban elküldtem tehát hozzád, és te jól tetted, hogy eljöttél. Most tehát mind itt vagyunk az Isten színe előtt, hogy meghallgassuk mindazt, amit rád bízott az Úr.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, erre vágyunk: új szívre — akár megvalljuk, akár nem; akár felismertük, akár nem. Nemcsak vágyunk rá, hanem erre van szükségünk, mert a szívünk kőszív, romlott szív, és ennek következményeit naponta átéljük, hiszen innen származnak a gonosz gondolatok, indulatok.

Köszönjük, hogy Te egyetlen megoldásként a szívcsereét javaslod, és áldunk ígéretedért, amellyel azt mondtad: elveszem testetekből a kőszívet, és adok helyette hússzívet.

Köszönjük Úr Jézus, hogy ma is meg tudod és akarod ezt tenni, és kérünk azért, hogy szóljon Igéd, a Te Lelked munkálkodjon, és ez a szívcsere megtörténjen. Olyan jó lenne, ha mindannyian úgy mennénk ki innen: nyájas, vidám, szelíd, jó szívvel, amelynek jellemzője, hogy „csak térted ég, s véled jár szüntelen” (690. ének).

Kérünk, Urunk, könyörülj meg rajtunk, Igéddel szólj bele az életünkbe, és hadd tudjunk meghajolni Igéd előtt. Ne legyen semmi gát ma este, amit kegyelmed ne törne át, hadd bízza lelkünk rád magát! Fogadj el, Urunk! (460,5 dicséret)

Ámen!

Igehirdetés

Amikor ezeket a történeteket elolvastam a Bibliából a napokban, akkor egy új felfedezést tettem, amire eddig nem figyeltem fel. Azt hittem, ez a történet Kornéliusról szól, hogy hogyan jut ő hitre; hogyan jut világosságra ez a kedves, istenfélő, kegyes, imádkozó és adakozó ember.

Aztán rájöttem, hogy Isten ebben a történetben mindenkit tanítani akar. Ez a történet azért van megírva, hogy mindenki továbbtanuljon. Akik eljutottak egy hitbéli szintre, azok továbbmenjenek. Akiknek meg szükségük van az általános iskolára, azok pedig kezdjék el az általános iskolai tanulmányaikat.

Isten ebben a történetben nemcsak Kornéliuszt akarja tanítani, nemcsak Kornéliuszt akarja eljuttatni valahova, hanem el akarja juttatni Péter apostolt is valahova. Ezért munkálkodik az életében, ezért lát Péter egy látomást, és érti meg annak üzenetét. El akarja juttatni Isten az akkori gyülekezetet is egyfajta látásra, hogy a végén csodálkozva azt tudják mondani: lám, fel van kínálva az üdvösség a pogányoknak is, és úgy látszik a Szentlélek és Isten a pogányoknak is adott megtérést az életre.

Áldom az Urat, hogy ebben a történetben minden szereplőt kézbe vesz. Minden szereplőhöz beszél, és minden szereplőt indít és eljuttat valamire. Az a csodálatos ebben a történetben, ami nekünk is üzenet, hogy mi sem jutunk tovább a hitnek az útján, ha arra nem Isten juttat el bennünket; ha nem Isten maga győz meg bennünket a hitéletünkben, hogy hogyan juthatunk tovább, hogyan érthetjük meg igazán Istennek titkait és dolgait.

Nézzük először Kornéliusz életét, hiszen ő szerepel legtöbbször ezekben a fejezetekben. Kornéliusz közepes beosztású katonatiszt volt az itáliai seregben, amely Cézareában állomásozott. Péter ekkor Joppében van; kb. 50 km a távolság Cézarea és Joppé között. Ez a Kornéliusz — akiről azt mondja az Írás, hogy istenfélő, kegyes, jámbor volt katonatiszt létére (ez nagy dolog!) — alamizsnát osztogatott a népnek, és szüntelenül könyörgött az Istenhez.

Emberi látásmódunk szerint: ez nem elég? Ez nem elég az üdvösséghez? Ez a történet azért van megírva, hogy Isten a szívünkre helyezze: ez nem elég!

Hadd említsem meg, hogy a szolgálatom során jövőre, ha Isten éltet, a 30. szolgálati évembe lépek; és ez alatt a majdnem 30 év alatt olyan sokakkal találkoztam, akik úgy gondolták, hogy náluk rendben van minden. Mert ilyen Kornéliusz-félék. Sokan fel is sorolták az — úgymond — erényeiket. Őszintén megmondom, hogy az ilyen emberekkel nagyon nehéz, az ilyen emberekkel kapcsolatosan csak egyetlen reménység van, amit az Igéből erősen remélhetünk: hogy Isten, az Úr elbír velük. Az Úr türelme, szeretete legyőzheti őket; de nekünk, szolgálóknak, embereknek hallatlanul nehéz az ilyen emberekkel beszélni.

Egyszer bejött hozzám egy bácsi, és azt hozta fel érdekének, hogy ő minden gyermekét megkereszteltette és konfirmáltatta. Az mindegy, hogy semmilyen pél-

dát nem mutatott nekik; mindegy, hogy ott a családi házban semmit sem láthatnak abból, hogy mi a hit. Ő azt gondolta: minden rendben van, mert a gyerekeit megkereszteltette és konfirmáltatta. Konfirmáltak, de olyan messzire, hogy nem is láttuk őket többet soha.

Aztán volt egy néni, aki az énekeskönyvből kihúzta kb. 30 évre visszamenőleg az összes egyházi befizetési nyugtát, hogy neki most már szabad az útja a mennybe, mert ő minden egyházadót befizetett.

Érdekes, hogy mi mindentől tudunk érdemet kovácsolni.

Ez az Ige világosan azt mondja el nekünk, hogy saját erőnkből nem tudunk eljutni az üdvösségre. Elénk állítja a mi kegyelmes Istenünket, aki ezt tudja, s azt is, hogy mi meg nem tudjuk; és mivel saját erőnkből nem tudunk Hozzá eljutni, ezért Ő jött el hozzánk Jézus Krisztusban, az Ő egyszülött Fiában, golgotai kereszt-halálában és könyörülő szeretetében.

Az ember mindig megpróbál valahogy eleget tenni Istennek. A vallások ebben megegyeznek. Minden vallás azt hirdeti, hogy valahogy az Istennel jóban kell lenni, és az Istent vagy isteneket — ki hogy vallja — ki kell engesztelni. Csak mi halljuk, akik a Szentírást komolyan vesszük, hogy mi ezt nem tudjuk megtenni: bár mindig próbálkozunk, de ha Isten nem könyörül meg az életünkön, akkor elvesztünk. Viszont boldogan hirdetjük az Igével: igen irgalmas az Úr és könyörületes, Ő hajol le hozzánk.

Ezért a mai Ige azt mondja először is, hogy ne bízz semmilyen úgymond „érdemedben”. Ne hozz fel semmit érdemedül, mentségedül! Ugye tudjuk, hogy sokan felhozzák érdem gyanánt a származásukat: édesapám presbiter volt, lelkész volt. A nagyapám is. Én gályarab ősöktől származom — és sorolhatnám tovább az eseteket, amikor valaki belekapaszkodik valamibe.

Ha valakinek lett volna mibe belekapaszkodni, akkor Kornéliusz az. Figyeljük meg, mit mond róla Isten Igéje! Ezek nemcsak lelki tulajdonságok, hanem ezek a hétköznapi, mindennapi életben is megállják a helyüket. Figyeljük meg: jámbor, szelíd ember. (Hány feleség vágya erre... Hogy jámbor, szelíd legyen a férje; ne kiabáljon, ne veszekedjen, ne indulatoskodjon...)

Kornéliusz Istenfélő volt — azt mondja az Ige — egész házanépével együtt. Tudjátok, ez mit jelent? Azt, hogy Kornéliusznak olyan bizonyágtevő élete volt, hogy a háznépe is istenfélő lett, mert azt mondták magukban: ha apánk, a mi férjünk, a mi munkaadónk, a mi gazdánk, a mi parancsnokunk ilyen ember, akkor mi is ilyenek akarunk lenni. Egész házanépe! Milyen nagy dolog ez!

El tudod-e mondani, Testvér, hogy egész házanéped, minden hozzátartozód féli az Urat? El tudod mondani, amit Józsué elmondott, hogy „én és az én házanépem az Urat szolgáljuk” (Józs 24,15). Kornéliusz ezt is elmondhatta.

Aztán azt olvassuk róla, hogy alamizsnát osztogatott. Elsőrangú diakónus ez a Kornéliusz. Észrevette a nyomorultakat, a nincsteleneket, a szegényeket. Itt az a kifejezés van a Bibliában, ami azt jelenti, ha szó szerint fordítjuk, hogy a nyomorultak összességét, mindenkit észrevett. Nem úgy, hogy volt valamije, és azt odaadta; hogy maradt egy szelet kenyere, és azt odaadta valakinek. Hanem alamizsnát osztogatott rendszeresen a népnek. És „szüntelenül könyörgött Istenhez”, ami azt jelenti, hogy szinte egyfolytában imádkozott. Nemcsak háromszor egy nap,

ahogy a zsidóknál szokás volt: reggel, délben, este; hanem úgy, ahogy kedves gyermekénekünk utolsó sora mondja: „imádkozz szüntelen!”.

Mit gondoltok? Ennek az embernek így, ilyen erényekkel volt üdvössége? A Biblia szerint nem. „Csak” egy volt a baj, hogy a mennyország még nem nyílt ki a számára. Megkérdezhetjük: ha egy ilyen embernek, mint Kornéliusz, nem nyílt meg a menny, mi hol vagyunk ettől? Lehet, hogy mi messze vagyunk ettől, de tanuljuk meg a Szentírásból, hogy a mennyország ajtaja nem a mi érdemeinkért nyílik ki, hanem Jézus Krisztusnak az érdeméért. Ő az, akiben Isten gyönyörködik, és Ő az, akiben megengeszteltetett. Ő az, aki által megbékélt velünk az Atya.

És ezt Kornéliusznak meg kell tudnia. Honnan tudjuk ezt? Onnan, hogy a 11. fejezet 14. versében így szól Isten Igéje: „*Ő szólni fog hozzád olyan Igéket*” — tudniillik Péter Kornéliuszhoz —, „*melyek által megtartatol te és a te egész házad népe*”. Ez azt jelenti, hogy Kornéliusz ekkor még nincs megtartott (megmentett=megváltott) állapotban.

De miért is jött Jézus Krisztus e világba? Azért, hogy „megtartsa és megmentse, ami elveszett” (Lk 19,10). Itt csak egyetlen baj van: hogy Kornéliusz saját erejéből akar eljutni Istenig. És meg kell tudnia az Igéből, hogy fordítva van: Isten jutott el hozzánk, mert könyörülő és irgalmas az Úr. Ezért olvassuk a 4. versben, hogy „*a te könyörgéseid és alamizsnáid felmentek Isten elébe emlékezetnek okáért*” — bár nem érdem gyanánt. De Isten látja szent életedet, és könyörülni akar rajtad.

Hadd térjek vissza még egy mondat erejéig arra a gondolatra, hogy sokkal könnyebb egy abszolút bűnössel beszélni a kegyelemről, mint egy olyan emberrel, aki meg van győződve róla, hogy nála rendben van minden. Sokkal könnyebb egy olyan bűnössel beszélni, aki belátja: tróger vagyok, utálatos vagyok, szenny vagyok; mint azzal, aki azt mondja: van valami érdemem, azért Isten ezt *csak* beszámítja, ezért *csak* kapok üdvösséget! De ez a történet is kijózanít bennünket a tekintetben, hogy pusztán saját erőnkől az üdvösségbe nem tudunk eljutni — csak kegyelemből, csak Isten könyörületéből.

El tudod-e mondani ezt boldogan magadról? A hívő embernek, ahogy délelőtt hallottuk: a keresztyén embernek nem az a legnagyobb lajstroma, hogy mit cselekedett meg ez életében, hanem az a legnagyobb öröme, vágya és legnagyobb boldogsága, amikor megérti, hogy mit cselekedett érte Krisztus.

Pál apostol hányszor tett erről bizonyosságot! Mellékesen elmondta, hogy mit tanult, kinél tanult; de utána mindig arról tett bizonyosságot, ha az én óemberem Ővele együtt nem feszített meg, ha az adóslevelem nem szegeztetik a keresztfára, akkor én senki és semmi lennék.

Képzeljünk el egy nagy tudóst! Elmondja: tudnék dicsekedni. Pál apostolnak nagyon jó származása van. Nagyon jó iskolába járt. Ő már csak tudna miről dicsekedni! Nagyon jó törzsből származik. És mit mond? Nekem ne legyen másban dicsekedésem, csak a mi Urunk, Jézus Krisztus keresztjében. Egészen egyszerűen erről van szó. Tudsz-e te Jézus Krisztus keresztjében dicsekedni? Érted-e Jézus Krisztus keresztjének a titkát? Amely „*bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik megtartatunk, az Istennek ereje*” (1 Kor 1,18).

Kornéliusz kegyes, istenfélő, adakozó, imádkozó, szelíd, alázatos, jámbor ember — „csak” egy dologra van szüksége: új szívre.

Ez a történet a mi Urunkat magasztalja, aki *ad* új szívet. Aki *ad* új életet. Aki *újjászüli* élő reménységre. Ez a történet azt mondja nekünk: ha ez nem történt volna meg, és Péter nem mondja el az Igét Kornéliusznak Jézus Krisztusról, akkor Kornéliusz is úgy járt volna, mint Jézus példázatában azok az emberek, akik majd zörgetnek, hogy nyisd ki nekünk, és a ház ura kinéz, és azt mondja: nem ismerlek titeket. Azok az emberek azt fogják mondani: dehát utcádban tanítottunk, a Te nevedben ördögöket űztünk — és az Úr Jézus kinéz, és azt mondja: nem ismerlek titeket. Így járt volna Kornéliusz is.

Nekem meggyőződésem, hogy nagyon sokan fognak így járni, akik viszik majd az előbb említett nénnel együtt a nyugtáikat — s még mondhatnék millió dolgot: akik felemlítik, hogy gyerekeiket konfirmáltatták; viszik érdemeiket, hogy vallásórára jártak, hittanra jártak. Néha még a templomba is elmentek. Viszik érdemeiket, de az Úr Jézus kinéz, és azt mondja: nem ismerlek titeket, ti honnan valók vagytok?

Olyan jó, hogy az Úr könnyörül Kornéliuszon, elküldi hozzá Pétert — nem is Pétert, hanem az Ő Igéjét! Péter csak elviszi az Igét, mert valakinek el kell vinnie az Igét. Innen is látjuk a Biblia igazságát, hogy Isten Igéje nélkül nem lehet megismerni, befogadni és szeretni Jézus Krisztust. Ahhoz kell az Ige.

Így voltunk mi is valamikor. Elmondok egy személyes bizonyoságtételt. 1982-ben azt az Igét kaptam augusztus 15-én: *„nem olyan rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna; és nem olyan süket az Ő füle, hogy meg ne hallgathatna”* (Ézs 59,1). Aztán jött a másik Ige: *„az Úr néked annál sokkal többet adhat”* (2 Krón 25,9).

Hozzád milyen Igét küldött Isten? Téged milyen Igével szólított meg Isten? Melyik volt az az Ige, amelyet beírt a szívedbe, amit azóta is a szívedben forgatsz, ami-be bele tudsz kapaszkodni? Igen, az Isten elküldte Igéjét hozzám, és az Ige Jézus Krisztusról beszélt nekem, mert minden Ige Ő róla beszél. Nem olyan rövid az Úr keze. Miért? Mert Krisztusban ideért hozzánk! Ez is Ő róla beszél: nem olyan süket az Ő füle, hogy meg ne hallana. Miért nem süket az Ő füle? Azért, mert az én Uram, Jézus Krisztus közbenjáróként imádságaimat elviszi Ő elé. Könyörög érettem. Isten pedig hogyan figyelne oda, amikor a Fia, az én Uram, Jézus Krisztus beszél!

Minden Ige róla beszél. Szembesülni kell az Igével, és Isten gondoskodik arról, hogy Kornéliusz meghallja az Igét, mert a hit hallásból van, a hallás meg Isten Igéje által.

Mit tett Kornéliusz? A 33. versben olvastunk róla, ahogy a hozzá megérkezett Péternek mondja: *„Azért küldöttem hozzád, és te jól tetted, hogy eljöttél. Most azért mi mindnyájan Isten előtt állunk, hogy meghallgassuk mindazokat, amiket Isten néked parancsolt.”* Tehát először is Kornéliusz összegyűjti az egész háznépet. Ott kell lennie mindenkinek.

Van egy kedves testvérünk, aki egy üzemben dolgozott vezető beosztásban, amely ott volt a környékünkön. Emlékszem rá, hogy minden péntek délután bibliaóra volt ebben a gazdasági üzemben, mert azt mondta: különben nem fog menni a termelés, nem lesznek jók a mutatók, nem haladunk semmire, nem jutunk ötről hatra. És ott voltak a vezetők, ott voltak a kétkezi munkások ezen a bibliaórán, mert azt mondták: ha abbahagyjuk, akkor nincs áldás. És össze tudta gyűjteni ez a testvérünk az egész üzem dolgozóit, és meg volt nekik minden péntek délután a

bibliaórájuk. Ha vendég igehirdető volt ott a városban, akkor őt kérte meg: tartsa meg a bibliaórát. Itt a gyülekezetben is többször tett bizonyosságot; többen ismerik ezt a kedves testvérünket.

Össze tudjuk-e gyűjteni a háznépünket? Elmondhatjuk-e, hogy mi mindnyájan itt vagyunk? Vannak ilyen férjek, édesapák, akik le tudják ültetni a gyerekeket, és nem azt mondják: bekapcsoljuk nektek a TV-t, mert addig sincs baj veletek, nyugodtan vagytok; hanem azt mondják: gyertek csak! Ülünk le, olvassuk el az Igét a Bibliából! Üljetek le, hogy imádkozzunk!

Azt mondja Kornéliusz: „*mi mindnyájan az Isten előtt állunk*”. Ez az ember kezdi magát Isten jelenlétében érezni! Csodálatos, hogy ezt a tanulást ő a szívében már az egyetemi tanulmányok szintjén folytatja. Már ott érzi magát Isten jelenlétében. És mit mond? „Hogy meghallgassuk mindazt, amit Isten neked mond”. Mert a gyülekezetnek csak akkor érdemes összegyűlni, ha ilyen vágy van a szívében, hogy meg akarja hallani azt, amit Isten mond.

A gyülekezetben már többször elmondtam azt a kedves Igét, de hadd idézzem megint, amikor Lídia az ApCsel 16-ban (majd fogjuk olvasni nem sokára) a folyóvíz mellett hallgatja Pál apostolt. Filippiben nem volt zsinagóga (mert nem volt annyi zsidó, hogy legyen zsinagóga), és ezért az alkalmat, az imádságot a folyóvíz mellett a város határában tartották „szabadtéri istentisztelet” formájában. Ott volt a templom, mert másik nem volt. Olvasunk ott egy ilyen mondatot: a Szentlélek megnyitotta Lídia szívét, hogy figyeljen arra, amit Pál mond. Itt a görögben olyan szó van, amelyik szó szerint azt jelenti: feszülten figyeljen arra, amit Pál mond. Tehát nemcsak elvagyok, hangzik az igehirdetés, az én gondolataim meg hol itt, hol ott járnak; hanem azt mondja: „hogy feszülten figyeljen arra, amit Pál mond”. Mert tudta, hogy ettől függ az élete, amit most hall, mert az Ige az élet. Mert tudta, hogy amit hall, az nemcsak a fülébe megy, hanem a fülén keresztül a szívét járja át. A végén azt mondja: „*ha az Úr hívének ítéltetek engem, jertek a én házamhoz*” (ApCsel 16,15b).

Kornéliusz azt mondja: mi mindannyian az Isten előtt állunk. Nem azt mondja: Péter, te olyan fontos személy vagy, ha nem lennél, összeomlana a világ, hanem azt mondja: ha Isten nem lenne itt a középén, akkor lenne baj! Azt mondja: nem is téged akarunk hallani, hanem azt, amit általad Isten üzen nekünk.

Itt Kornéliusz megint tud valamit, amit lehet, hogy közölünk sem tud mindenki: hogy milyen hallatlanul fontos Isten Igéje, mert élő és ható. Mert Isten Igéje örökre megmarad, mert Isten azzal cselekszik. Ezért fontos az Ige. És Kornéliusz tudja, hogy életbevágó, hogy meghallgassák mindazt, amit Isten Péternek parancsolt.

Kornéliusz azért is csodálatos, mert ilyen gyorsan kész engedelmeskedni. Mihelyt az angyali szót hallja: küldj Joppéba, hívasd magadhoz Pétert, aki egy Simon nevű tímár házában van szálláson, akkor azt olvassuk az Igében: „Amint pedig elment az angyal, szólított kettőt az ő katonái közül és egy kegyes vitézt, akik rendelkezésére álltak.” Tehát Kornéliusz amit hall, azonnal igyekszik cselekedni. Nem azt mondja: majd holnap, még egy kicsit emészttem, még alszunk rá egyet...

Amikor az Igét halljuk, amikor az Igét hallod, jó azonnal válaszolni. Mert eljön az ördög, és kikapja az Igét a szívedből, ahogy a madarak a magvető példázata-

tában ellopják, felszedegetik a magot. Ezért énekeltük a kezdő énekben: „*Ne késs tovább! Ne várj tovább!*” Mire vársz? „*Ma kérd Atyád bocsánatát!*”

Végül arról hadd szóljak (mert vannak itt, akik már ismerik Jézus Krisztus kegyelmét, szeretetét, irgalmát), hogy vajon tovább kell-e nekünk is lépni, tovább kell-e nekünk is jutni. Igen. A Szentírásban az a csoda, hogy Isten hozzánk meg azért szól, hogy egyre jobban megismerjük Őt. Az üdvösség útja az, hogy megismerjük az Urat, és akit Ő elküldött hozzánk, a Jézus Krisztust (Jn 17,3) — az üdvözülteknek pedig, akik már hitre jutottak, azoknak meg az a fontos, hogy egyre *jobban* megismerjük Őt.

Itt hadd mondjam el azt, amit az elmúlt hét végén a férfiakkal beszéltünk! Milyen jó helyzetben vagyunk mi, mert a teológia olyan, Istenről szóló tudomány, ahol már mindent ismerünk, minden ki van jelentve. Ez egyetlen egy másik tudományról sem mondható el. Mert ha az orvosok holnapután valamit felfedeznek, amit eddig nem tudtak, akkor leírják. Vagy a csillagászok felfedeznek még nem tudom hány csillagot vagy bolygót, azok majd leírják: még ezt is felfedeztük; és akik csillagászatot tanulnak, azoknak majd azt is meg kell tanulniuk.

Nekünk minden már majdnem mintegy 2000 év óta le van írva. Ehhez a tudományhoz már semmit nem kell hozzátenni, itt van a kezünkben, nem fog változni. Nem lesz olyan, hogy majd jön új ismeret, jön valamilyen új felfedezés. (Azt hagyjuk meg a fizikusoknak, a biológusoknak!) Nekünk itt az Isten Igéjében már minden ki van jelentve a mi üdvösségünkre, a hitéletünkre vonatkozólag, ami a célba érkezéshez szükséges. Ott a lábad ezen az úton? Miért habozol? Még ma kövesd Őt, engedj Krisztusnak, aki eljött utánad, aki életét adta bűneid váltságául! Engedj Jézus Krisztusnak, aki megszabadít téged, és aki új szívvel ajándékoz meg! — Erről szól, és erről szólt ma is az Ige.

Imádkozzunk!

Drága Urunk, Jézus Krisztus, dicsőítünk és magasztalunk, hogy Kornéliuszt sem hagytad bizonyosság nélkül, nem hagytad az érdemeibe kapaszkodni. Ezt a jó embert is üdvözíteni kellett, mert elveszett volna minden jóságával, jámborságával, istenfélelmével együtt, mert nem ismert Téged, Úr Jézus.

Törd össze balga szívünk bálványait, és kérünk: adj nekünk élő hitet, amellyel megragadhatjuk a kegyelmet, az üdvösséget, az örök életet, hogy boldog gyermekeid tudjunk lenni! Bocsásd meg, Urunk, ha eddig valaki itt közülünk is talán az érdemeiben bízott, magát jó embernek tartva, példás férjnek, apának, nagyapának, testvérnek vagy családtagnak, jó munkásnak! Mutasd meg, Urunk, hogy a mennyország kapuját csak egyetlen Valaki nyithatja ki számunkra: Jézus Krisztus, átszegzett kezével! Óáltala van csak menetelünk az Atyához; és nélküle a kárhozatban, elveszett állapotunkban maradunk. Köszönjük, hogy Te azért jöttél, hogy onnan kiemelj bennünket. Ezért kérünk, irgalmazz nekünk, könyörülj rajtunk, és bocsáss meg. Vigyél tovább bennünket, hogy egyre jobban feltáruljon előttünk az a nyilvánvaló titok, amely a mi Atyánkat mutatja be nekünk, s a Szentírásnak minden Igéje! Köszönjük, hogy mi is hallottuk most ezt az Igét. Add Urunk, hogy cselekedjen bennünk!

Ámen!

Énekeljük a 677. éneket!

677

Ó, hogy volt idő

(808)

✂ Monod, Theodore (1836-1921)

🎵 Mountain, James (1843-1933)

✂ [?]

Ó, hogy volt i - dő, mi - kor még
Ám meg - lel - tél, s meg - pi - hen - tem

Él - tem csak ma - gam - nak én.
Vér - ben á - - - zott fád tö - vén.

Hal - lám, hogy mint hívsz sze - lí - den,
Lát - tam nagy - sze - rű sze - rel - med,

Ám - de így szólt büsz - ke szí - vem:
S büsz - ke szí - vem las - - - san en - ged:

„Sem - mit Te, min - dent csak én!
„Van, mit Te, de van, mit én!

Sem - mit Te, min - dent csak én!”
Van, mit Te, de van, mit én!”

3. Ámde Szentlelked varázsát,
Mind forróbban érzem,
Én kisebb levék, Te nőttél,
És szívemben forró vágy kél:
„Többet Te, kevesbet én!
Többet Te, kevesbet én!”

4. Ó, de a hegyek magasak,
Tenger zúgó árja mély.
Ámde még nagyobb szerelmed
Űle teljes győzedelmet:
„Mindent csak Te, semmit én!
Mindent csak Te, semmit én!”